

על סף הנכסף

מותו הטראגי של יצחק חבורי הסנה קרובים ורחוקים אל נחלתו של האיש העלם, אל צרור השירים שהופיעו לפני שנה בהוצאת "גלוי-נות", שנה לפני הפסקת פתיל חייו. שם המחברת: "על סף הנכסף". אליעזר שטיינמן הקדיש מסה לזכרו של האדם הקרוב ("הנאב הנבוה") ונתן ביטוי למסורת הכללית ירגישוהו כל אלה, אשר על שערים דפקו השירים הללו והם לא נענו להם. גם אני רואה את עצמי בכלל האשמים. ורצו-ני לתקן עד מה שאוכל.

דמות נפשו של "הנער הלז" מש"הקפת נאמנות ונכונות מתוך השירים המקובצים. "מסניף, ה מות, לבי לא יחת, / כי יראתי מפני ה תוים". עם רשמה את המשפט הנמרץ הזה הודה לפני עצמו על גורלו שגשג בתוכו ביודעים, ועם פרסמו את ה"אני מאמין" הזה, הוהיר את-ונו לתו אוהרה סתמית, מתחפשת כאילו מליצה והיא אמת אכזרית. "אישו-נים בהולים ישובו אל הרודם, / כנזיר האדישות את השלוח לקנות, / אף אני אלך עםם כקודם, / את שמך לשאת אל נוף הזכרונות". מלים אלה הקדישן לזכרו של איש קרוב לו והגדיר בהן, שלא מדעת, את גורלה של צעקתו הוא, גם סכע למה היא תחייב אותנו. אך מה סנע מש"ה ריו את הנצחון הראשון על הלב הקשה של הזולת? האמת שלהם לא בראה לה את הלשון בעלמה. הרנש חבשל מלוא אכזריות ההכרה ללא המתקת גור הדין, היו דורשים בו טוי בולו שלו, והוא קיבל דוקא מגדולים ממנו ביכולת אשר צערן עמק מצערם, מה שטאשר לנו את האדם ומאמת את יאישו זה ללא סך צא, הם דוקא הכתים החיוביים שבי קובץ, הפזורים להם על שלושה מחד זוריו ("ללא נסד", "לא אצא חפי שו", "חרוזים שחורים"). אמרית ותהלות המודות ביד בת החיים. אחד משיעמוד על התתום לא ידע עוד תנחומים ושפתיו תמללנת אך פנים והני והי. ואהר, משינלה את מותו, יעריך ביתר שאת את השם, הה, הקשורה ורבוקה לה בתונה, אורו של הצל.

חבריו הוציאו עתה חוברת זעירה, דפים טועתקים בכוננת הכפלה, ועי-ליהם כתוב שמו: יצחק. במקום החוברת הזאת, אשר טבוכת-הרגע הולידה אותה, מן הראוי שהקיבוץ יכין יוציא ספר זכרון, בו יירשמו חייו של מתימצוע ויתכמא רצונו הספרותי ומשא-נפשו. חייו לא היו כי אם מילוי-שליחות; במותו יהי שלו כולו. עמנואל בו-גרין